

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2011. gada 13. janvārī*

Lieta T-362/08

IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, Hamburga (Vācija), ko pārstāv S. Krosbijs [*S. Crosby*], *solicitor*, un S. Santoro [*S. Santoro*], advokāts,

prasītāja,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko pārstāv J. Berings Lisbergs [*J. Bering Liisberg*] un B. Veisa Foga [*B. Weis Fogh*], pārstāvji,

Somijas Republika, ko sākotnēji pārstāvēja J. Heliskoski [*J. Heliskoski*], M. Pere [*M. Pere*] un H. Lepo [*H. Leppo*], pēc tam — J. Heliskoski, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — angļu.

un

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv K. Petkovska [*K. Petkovska*], A. Falka [*A. Falk*] un S. Johansone [*S. Johannesson*], pārstāves,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv K. O'Reilija [*C. O'Reilly*] un P. Kosta de Olivjeira [*P. Costa de Oliveira*], pārstāves,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2008. gada 19. jūnija lēmumu, ar ko prasītājam tiek atteikta piekļuve dokumentam, kuru Vācijas iestādes iesniegušas Komisijai procedūrā par tādas teritorijas deklasificēšanu, kas aizsargāta saskaņā ar Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvu 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Reibeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] un A. Ditrīhs [*A. Dittrich*] (referents),

sekretārs N. Rozners [*N. Rosner*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 16. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) ir definēti principi, nosacījumi un ierobežojumi 255. pantā minētajām tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem. Šī regula ir piemērojama kopš 2001. gada 3. decembra.
- 2 Regulas Nr. 1049/2001 2. pantā ir noteikts:

“1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā.

[..]”

3 Regulas Nr. 1049/2001 3. pantā ir noteikts:

“Šajā regulā:

- a) “dokuments” ir jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus;

- b) “trešā persona” ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kā arī subjekts ārpus attiecīgās iestādes, tostarp dalībvalstis, citas iestādes un organizācijas Kopienā vai ārpus tās, kā arī trešās valstis.”

4 Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā, kurā ir noteikti izņēmumi no iepriekš minētajām tiesībām piekļūt dokumentiem, ir paredzēts:

“1. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) sabiedrības interesēm saistībā ar:

- valsts drošību,
- aizsardzību un militāro jomu,
- starptautiskajām attiecībām,
- Kopienas vai kādas dalībvalsts finanšu, monetāro vai ekonomikas politiku;

[..].

3. [..]

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne.

5. Dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

7. Izņēmumi, kas noteikti 1.–3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumi var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus. Ja dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī ja tie ir slepeni dokumenti, izņēmumus vajadzības gadījumā drīkst piemērot, arī pēc šā termiņa.”

5 Regulas Nr. 1049/2001 9. pantā, kas attiecas uz pieteikumu izskatīšanu saistībā ar piekļuvi slepeniem dokumentiem, ir noteikts:

“1. Slepeni dokumenti ir dokumenti, kas izdoti iestādēs vai to dibinātās aģentūrās dalībvalstīs, trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās, un kam piešķirts grifs “SEVIŠĶI SLEPENS”, “SLEPENS” vai “KONFIDENCIĀLS” saskaņā ar attiecīgās iestādes noteikumiem ar mērķi aizsargāt Eiropas Savienības vai dalībvalstu būtiskas intereses jomās, kuras norādītas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, proti, valsts drošību, aizsardzību un militāros jautājumus.

2. Saskaņā ar 7. un 8. pantā noteikto kārtību pieteikumus attiecībā uz piekļuvi slepeniem dokumentiem izskata tikai tās personas, kam ir tiesības iepazīties ar šiem

dokumenti. Šīs personas, neskarot 11. panta 2. punktu, arī nosaka, kādas norādes par slepeniem dokumentiem var iekļaut publiskajā reģistrā.

3. Slepenus dokumentus iekļauj reģistrā vai izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu.

[..”

- 6 Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.) 6. panta 4. punkts ir formulēts šādi:

“Ja, neņemot vērā negatīvu vērtējumu saistībā ar ietekmi uz teritoriju, alternatīvu risinājumu trūkuma dēļ plāns vai projekts tomēr ir jāisteno sevišķi svarīgu sabiedrības interešu labā, kas ietver arī sociāla un ekonomiska rakstura intereses, tad dalībvalsts veic visus vajadzīgos kompensācijas pasākumus, lai nodrošinātu *Natura 2000* tīkla kopējās vienotības aizsardzību. Dalībvalsts informē Komisiju par pieņemtajiem kompensācijas pasākumiem.

Ja attiecīgajā teritorijā sastopams prioritārs dabiskās dzīvotnes veids un/vai prioritāra suga, tad vienīgie pieņemamie argumenti ir tie, kas saistīti ar veselības aizsardzību vai sabiedrības drošību, videi primāri svarīgām labvēlīgām pārveidēm vai, pēc Komisijas atzinuma, citām sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 7 Prasītāja — *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH* — ir nevalstiska organizācija, kura darbojas dzīvnieku labklājības un dabas aizsardzības jomā.
- 8 Izskatot Vācijas Federatīvās Republikas lūgumu, kas pamatots ar Direktīvas 92/43 6. panta 4. punkta otro daļu, Eiropas Kopienu Komisija 2000. gada 19. aprīlī sniedza labvēlīgu atzinumu saistībā ar rūpnieciskā projekta īstenošanu *Mühlenberger Loch* teritorijā, kas saskaņā ar šo direktīvu ir aizsargājama teritorija. Šajā projektā ietilpa sabiedrības D rūpnīcas paplašināšana *Airbus A3XX* montāžas pabeigšanai.
- 9 Ar Komisijai adresētu 2001. gada 20. decembra vēstuli prasītāja lūdza piekļuvi dažādiem dokumentiem, kurus šī iestāde bija saņēmusi iepriekš minētā rūpnieciskā projekta pārbaudes ietvaros, proti, piekļuvi Vācijas Federatīvās Republikas un Hamburgas pilsētas, kā arī Vācijas kanclera nosūtītajai sarakstei.
- 10 Uzskatot, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu tai ir aizliegts izsniegt attiecīgos dokumentus, Komisija 2002. gada 26. martā pieņēma lēmumu, ar ko prasītajai tika atteikta piekļuve dažiem dokumentiem, kurus Komisija bija saņēmusi tās procedūras ietvaros, kuras noslēgumā tā 2000. gada 19. aprīlī bija sniegusi savu atzinumu.
- 11 Ar prasības pieteikumu, kurš Vispārējās tiesas [tolaik — Pirmās instances tiesas] kancelejā reģistrēts 2002. gada 4. jūnijā, prasītāja cēla prasību par Komisijas 2002. gada 26. marta lēmuma atcelšanu.

- 12 Ar 2004. gada 30. novembra spriedumu lietā T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija* (Krājums, II-4135. lpp.) Vispārējā tiesa šo prasību noraidīja kā nepamatotu.
- 13 2005. gada 10. februārī Zviedrijas Karaliste, persona, kas iestājusies iepriekš minētajā lietā T-168/02, iesniedza Tiesā apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas pasludināto spriedumu šajā lietā.
- 14 Ar 2007. gada 18. decembra spriedumu lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija, Krājums, I-11389. lpp., Tiesa atcēla iepriekš 12. punktā minēto spriedumu lietā *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija*, kā arī Komisijas 2002. gada 26. marta lēmumu.
- 15 Pēc iepriekš 14. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija prasītāja ar 2008. gada 13. februāra vēstuli atkārtoti iesniedza Komisijai pieteikumu saistībā ar piekļuvi dokumentiem, kurus šī iestāde bija saņēmusi projekta *Mühlenberger Loch* pārbaudes ietvaros un kurus bija izdevušas Vācijas iestādes.
- 16 Komisija ar 2008. gada 20. februāra vēstuli apstiprināja prasītājas 2008. gada 13. februāra vēstules saņemšanu.
- 17 2008. gada 26. martā prasītāja lūdza Komisiju atbildēt uz tās 2008. gada 13. februāra lūgumu.
- 18 Ar 2008. gada 7. aprīļa vēstuli Komisija informēja prasītāju, ka ar Vācijas iestādēm notiek apspriešanās par pieprasīto dokumentu izsniegšanu.

- 19 2008. gada 9. aprīlī prasītāja atkārtoti lūdza Komisiju līdz 2008. gada 22. aprīlim atbildēt uz prasītājas 2008. gada 13. februāra lūgumu.
- 20 Nesaņēmusi šajā datumā atbildi no Komisijas, prasītāja ar 2008. gada 29. aprīļa vēstuli iesniedza atkārtotu pieteikumu.
- 21 2008. gada 19. maijā Komisija atbildēja prasītājai, apstiprinot, ka tā ir saņēmusi atkārtoto pieteikumu, un apgalvojot, ka prasītājai tiks sniegta atbilde Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajā termiņā.
- 22 2008. gada 19. jūnijā Komisija pieņēma lēmumu saistībā ar prasītājas atkārtoto pieteikumu (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”) un paziņoja to prasītājai šajā pašā dienā. Ar šo lēmumu Komisija izsniedza visus prasītājas pieprasītos dokumentus, proti, astoņus dokumentus, kurus izdevusi Hamburgas pilsēta un Vācijas Federatīvā Republika, izņemot 2000. gada 15. marta vēstuli, kuru Vācijas kanclers bija adresējis Komisijas priekšsēdētājam (turpmāk tekstā — “Vācijas kanclera vēstule”), jo Vācijas iestādes bija iebildušas pret šī dokumenta izsniegšanu.
- 23 Saskaņā ar apstrīdēto lēmumu, pirmkārt, Vācijas iestādes bija apgalvojušas, ka iepazīšanās ar Vācijas kanclera vēstuli kaitētu sabiedrības interesēm saistībā ar starptautiskajām attiecībām un Vācijas Federatīvās Republikas ekonomikas politiku Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešā un ceturtā ievilkuma nozīmē.
- 24 Šī vēstule esot saistīta ar slepenu paziņojumu, kas domāts vienīgi iekšējai lietošanai. Šis dokuments attiecas uz slepenu jautājumu saistībā ar Vācijas Federatīvās Republikas un citu dalībvalstu ekonomikas politiku. Iepazīšanās ar šo dokumentu kaitētu ne tikai slepenībai, negatīvi ietekmējot starptautiskās attiecības starp Vācijas Federatīvo

Republiku, Eiropas Savienības iestādēm un citām dalībvalstīm, bet arī apdraudētu Vācijas Federatīvās Republikas un citu dalībvalstu ekonomikas politiku. Līdz ar to piekļuve Vācijas kanclera vēstulei bija jāatsaka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešo un ceturto ievilkumu.

- 25 Otrkārt, Vācijas iestādes norādīja, ka iepazīšanās ar Vācijas kanclera vēstuli varētu nopietni kaitēt Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzībai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas nozīmē.
- 26 Būtībā šī vēstule attiecas uz slepenu paziņojumu, kas adresēts Komisijai un domāts vienīgi iekšējai lietošanai saistībā ar apspriedēm par Komisijas 2000. gada 19. aprīļa ziņojumu. Šis dokuments attiecas uz Vācijas Federatīvās Republikas un citu dalībvalstu ekonomikas politiku. Iepazīšanās ar šo dokumentu kaitētu slepenībai un līdz ar to apdraudētu attiecības starp Vācijas Federatīvo Republiku, Savienības iestādēm un citām dalībvalstīm. Tas nopietni kaitētu lēmumu pieņemšanas procesam Komisijā. Līdz ar to attiecībā uz Vācijas kanclera vēstuli esot piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētais izņēmums.
- 27 Turklāt apstrīdētajā lēmumā Komisija norādīja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktu izņēmums attiecībā uz piekļuvi dokumentiem nav piemērojams, ja iepazīšanās ar attiecīgo dokumentu ir saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm. Lai gan uz attiecīgo dokumentu attiecās arī divi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punktā paredzētie izņēmumi, kas nav atkarīgi no sevišķām sabiedrības interesēm, Komisija esot izvērtējusi, vai šajā gadījumā pastāv šādas sevišķās sabiedrības intereses.

- 28 Saskaņā ar Komisijas viedokli, lai varētu uzskatīt, ka iepazīšanās ar dokumentu ir saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm, pirmkārt, šīm interesēm jābūt publiskām un, otrkārt, tām jābūt sevišķām, proti, tām jābūt prioritātei pār Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzētajām interesēm. Šajā gadījumā Komisijas rīcībā nav neviena fakta, kas norādītu, ka pastāv tādas iespējami sevišķās sabiedrības intereses minētās regulas nozīmē, kas būtu prioritārākas par Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību.
- 29 Saistībā ar jautājumu par daļēju piekļuvi attiecīgajam dokumentam Komisija apstrīdētājā lēmumā ir norādījusi, ka saskaņā ar iepriekš 14. punktā minēto spriedumu lietā Zviedrija/Komisija tai bija jāņem vērā konsultācijas procesa rezultāts un jāatsaka piekļuve Vācijas kanclera vēstulei, pamatojoties uz Vācijas iestāžu izvirzītajiem izņēmumiem un to norādītajiem iemesliem. Tā kā Vācijas iestādes iebilda pret iepazīšanos ar Vācijas kanclera vēstuli pilnā apmērā, šim dokumentam nevarēja piešķirt daļēju piekļuvi, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 30 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 28. augustā, prasītāja cēla šo prasību.
- 31 Ar vēstuli, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrēta 2009. gada 9. janvārī, Somijas Republika lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā prasītājas prasījumu atbalstam. Pēc tam, kad bija uzklauti galvenie lietas dalībnieki, Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja ar 2009. gada 5. marta rīkojumu apmierināja šo lūgumu.

- 32 Somijas Republika iesniedza savu iestāšanās rakstu 2009. gada 17. aprīlī. Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2009. gada 26. jūnijā, galvenie lietas dalībnieki iesniedza savus apsvērumus par šo iestāšanās rakstu.
- 33 Ar vēstulēm, kas Vispārējās tiesas kancelejā reģistrētas attiecīgi 2009. gada 18. un 29. jūnijā, Zviedrijas Karaliste un Dānijas Karaliste lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā prasītājas prasījumu atbalstam. Pēc tam, kad bija uzklausi galvenie lietas dalībnieki, Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja ar 2009. gada 12. augusta rīkojumu apmierināja šo lūgumu.
- 34 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.
- 35 Tika uzklausi galveno lietas dalībnieku, Dānijas Karalistes un Zviedrijas Karalistes mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2010. gada 16. aprīļa tiesas sēdē. Ņemot vērā, ka Somijas Republika nevarēja piedalīties tiesas sēdē, pirms mutvārdu procesa slēgšanas tika nolemts uzdot Somijas Republikai rakstveida jautājumu saistībā ar tās argumentācijas, kas attiecas uz daļēju piekļuvi Vācijas kanclera vēstulei un Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. un 7. punktā paredzēto izņēmumu no attiecīgajām tiesībām piekļūt dokumentiem *ratione temporis* piemērošanu, pieņemamību. Somijas Republika atbildēja noteiktajā termiņā, un galvenie lietas dalībnieki, Dānijas Karaliste un Zviedrijas Karaliste iesniedza savus apsvērumus.
- 36 Saistībā ar prasītājas apsvērumiem, to saturs ir plašāks par Somijas Republikas atbildes saturu. Tā kā lietas dalībniekiem pēc tiesas sēdes nebija ļauts papildināt lietas materiālus ar papildu apsvērumiem, kas iesniegti par minēto atbildi, Vispārējās tiesas astotās palātas priekšsēdētāja 2010. gada 15. jūnijā nolēma šos apsvērumus pievienot lietas materiāliem tikai tiktāl, ciktāl tie attiecās uz Somijas Republikas vēstules saturu.

37 Mutvārdu process tika slēgts 2010. gada 15. jūnijā.

38 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— likt Komisijai iesniegt Vispārējā tiesā Vācijas kanclera vēstuli;

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

39 Dānijas Karalistes, Somijas Republikas un Zviedrijas Karalistes prasījums Vispārējai tiesai ir atcelt apstrīdēto lēmumu.

40 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 41 Savu prasījumu pamatojumam prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmais izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešā un ceturtā ievilkuma pārkāpuma. Saskaņā ar šo pantu piekļuvi dokumentam var atteikt, ja iepazīšanās ar to var kaitēt sabiedrības interesēm, tostarp saistībā ar starptautiskajām attiecībām un dalībvalsts ekonomikas politiku. Otrais pamats izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas pārkāpuma, saskaņā ar kuru var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanas procesam iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.
- 42 Personas, kas iestājušās lietā, atbalsta prasītājas argumentāciju šajā ziņā. Somijas Republika norāda arī uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta pārkāpumu saistībā ar daļējas piekļuves iespēju dokumentam. Turklāt Somijas Republika uzskata, ka nav ievērotas minētās regulas 4. panta 7. punkta prasības saistībā ar šī panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu *ratione temporis* piemērošanu tiesībām piekļūt dokumentiem. Savos apsvērumos par Somijas Republikas iestāšanās rakstu prasītāja "atbalsta" šis dalībvalsts argumentāciju saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu un attiecina to uz visiem šajā lietā aplūkotajiem izņēmumiem.
- 43 Piedāvājot attiecīgi savu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretāciju, lai noteiktu, kādas sekas izraisa šis tiesību normas piemērošana šajā gadījumā, ņemot vērā iepriekš 14. punktā minēto spriedumu lietā Zviedrija/Komisija, kas saskaņā ar lietas dalībnieku viedokli ir šīs lietas centrā, lietas dalībnieki izvirza argumentāciju, kas ir derīga attiecībā uz visiem pamatiem. Pirms pamati tiek iztirzāti atsevišķi, ir jāizvērtē šis jautājums.

Par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretāciju

Lietas dalībnieku argumenti

- ⁴⁴ Prasītāja apgalvo, ka ir svarīgi zināt visus iemeslus, kādēļ Komisija ar 2000. gada 19. aprīļa ziņojumu ir apstiprinājusi dabas rezervāta deklasifikāciju, kas saskaņā ar *Natura 2000* sistēmu ir aizsargājama teritorija, kā tas noteikts Direktīvā 92/43. Tā uzsver, ka Vācijas Federatīvā Republika vairākkārt ir iebildusi pret Komisijas kavēšanos saistībā ar dabas rezervāta deklasificēšanu un atļauju paplašināt sabiedrības D rūpnīcu, kas atrodas pie Elbas Hamburgā, *Airbus A3XX* montāžas pabeigšanai. Komisija deklasifikāciju apstiprināja tikai neilgi pēc Vācijas kanclera vēstules saņemšanas.
- ⁴⁵ Saskaņā ar prasītājas viedokli no iepriekš 14. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija (94. punkts) izriet, ka Savienības tiesai ir jāpārbauda, vai attiecīgās iestādes atteikumu piešķirt piekļuvi var likumīgi pamatot ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem neatkarīgi no tā, vai šis atteikums ir balstīts uz šo izņēmumu vērtējumu, ko veikusi iestāde pati vai attiecīgā dalībvalsts.
- ⁴⁶ Komisijas apgalvojums, ka tās loma ir tikai īsumā pārbaudīt dalībvalsts iemeslus, radītu situāciju, ka atkal faktiski tiek ieviesta autora norma. Katrā atsevišķā gadījumā Komisijai ir jāizvērtē, vai uz dokumentu, kuram ir lūgta piekļuve, attiecas šajā lietā aplūkoto izņēmumu piemērošanas joma.

- 47 Dānijas Karaliste apgalvo, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 Savienības iestādēm ir autonomija lēmumu pieņemšanā. Tām ir galīgā atbildība pārbaudīt, vai atteikums piekļuvei ir pamatots un vai atsevišķi būtu jāizvērtē pieteikums saistībā ar piekļuvi dokumentiem.
- 48 Kaut arī dažos gadījumos Savienības iestādes izņēmuma kārtā varot veikt tikai *prima facie* vērtējumu, fakts, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzētā procedūra ir piemērojama šajā gadījumā, nav apstākļi, lai pamatotu, ka šādā gadījumā pietiek vienīgi ar *prima facie* vērtējumu.
- 49 Somijas Republika uzsver, ka saskaņā ar iepriekš 14. punktā minēto spriedumu lietā Zviedrija/Komisija, tiktāl, ciktāl ir piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts, attiecīgajai iestādei, izvērtējot attiecīgo dokumentu, vienmēr ir jāpārbauda, vai attiecīgās dalībvalsts izvirzītie izņēmumi attiecībā uz piekļuvi minētajam dokumentam ir piemērojami. Ja saskaņā ar Komisijas novērtējumu dalībvalsts izvirzītie iemesli nav atbilstoši, šai iestādei prasītājam ir jāpiešķir piekļuve attiecīgajam dokumentam. Tā kā šajā gadījumā Komisija neesot izpildījusi šo pienākumu, apstrīdētais lēmums esot jāatceļ.
- 50 Savas interpretācijas pamatojumam, pirmkārt, Somijas Republika apgalvo, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri.
- 51 Otrkārt, pienākums norādīt pamatojumu atbilstoši EKL 253. pantam esot piemērojams arī attiecībā uz lēmumu, ar ko atsaka piekļuvi, kurš pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu. Attiecīgajai dalībvalstij esot tikai tiesības uz dalību Savienības lēmumu pieņemšanas procesā (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 76. un 81. punkts). Tā kā šajā gadījumā runa ir par Savienības

iestādes lēmumu, šī iestāde ir atbildīga par precīzu šajā lietā aplūkoto izņēmumu piemērojamības pārbaudi.

- 52 Treškārt, nebūtu nozīmes ar Regulu Nr. 1049/2001 atcelt autora normu, ja, kā apgalvo Komisija, šai iestādei būtu tikai jāpārbauda, vai dalībvalsts izvirzītie izņēmumi nav acīmredzami nepiemēroti. Somijas Republika piebilst, ka Savienības iestādei katrā gadījumā ir jāpārbauda, vai uz dokumentu attiecas minētās regulas 4. pantā paredzētie izņēmumi.
- 53 Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka no iepriekš 14. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija izriet, ka attiecīgajai dalībvalstij nav vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības patvaļīgi iebilst pret to, ka kāda iestāde izsniedz dokumentu, un tai ir pienākums pienācīgi pamatot savus iebildumus, izvirzot izņēmumus no tiesībām piekļūt dokumentiem, kas paredzēti Regulā Nr. 1049/2001. Tomēr tas, kāda veida pārbaude iestādei jāveic gadījumā, kad kāda dalībvalsts iebilst pret dokumenta izsniegšanu, šajā spriedumā neesot norādīts.
- 54 Šajā ziņā Zviedrijas Karaliste precizē, ka Komisijai ir jānodrošina, ka dalībvalsts pamatojumi ir formāli un faktiski korekti no juridiskā viedokļa, un tai ir jāveic katra dokumenta individuāla pārbaude un jāveic izpēte, lai noteiktu, vai pastāv reāls un konkrēts risks, ka iepazīšanās ar dokumentu varētu kaitēt aizsargātajai interesei. Nepieciešamība saglabāt vienveidīgu Regulas Nr. 1049/2001 interpretāciju arī runā par labu iestādes tiesībām veikt pārbaudi.
- 55 Saskaņā ar Zviedrijas Karalistes viedokli, pirms iestādes lēmuma pieņemšanas ir jābūt dialogam, kurā ir ievērots lojālas sadarbības ar dalībvalstīm princips. Atsevišķos

gadījumos, kā, piemēram, ja negatīvi tiek ietekmēta dalībvalsts finanšu vai ekonomikas politika, šis dalībvalsts viedoklim būtu jābūt izšķirošajam. Citos gadījumos, ja iepazīšanās ar dokumentu varētu būtiski kaitēt lēmumu pieņemšanas procesam iestādē, tai būtu jābūt attiecīgajai iestādei, kurai ir plašāka rīcības brīvība noteikt, vai dalībvalsts argumentācija ir nepiemērota.

- 56 Komisija uzsver, ka tā kā dokumentu, kuram tika atteikta piekļuve, bija izdevusi dalībvalsts, tā piemēroja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu tādējādi, kā to bija interpretējusi Tiesa iepriekš 14. punktā minētajā spriedumā lietā *Zviedrija/Komisija*. Tā apgalvo, ka Vācijas iestādes iebilda pret Vācijas kanclera vēstules izsniegšanu.
- 57 Saskaņā ar Komisijas viedokli galvenais jautājums ir par to, cik tālu tai ir jāievēro dalībvalsts izteikts iebildums pret dokumenta izsniegšanu, ja šis iebildums ir pienācīgi pamatots ar iemesliem, kas minēti saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem. Citiem vārdiem sakot, ir jānosaka, ciktāl Komisijai sava novērtējuma vietā ir jāņem vērā dalībvalsts novērtējums.
- 58 Komisija apgalvo, ka divas Regulas Nr. 1049/2001 normas attiecas uz situāciju, kurā dokumentu, kuram tiek lūgta piekļuve, ir izdevusi nevis attiecīgā iestāde, bet gan trešā persona — tas ir 4. panta 4. punkts, kurā ir paredzēts vispārējais piekļuves režīms trešo personu izdotajiem dokumentiem, un 4. panta 5. punkts, kas attiecas uz dalībvalsts izdotajiem dokumentiem. Iekļaujot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, likumdevējs dalībvalstīm ir radījis īpašu statusu saskaņā ar Deklarāciju Nr. 35 par EKL 255. panta 1. punktu, kas pievienota Amsterdamas līguma Nobeiguma aktam.

- 59 Saskaņā ar Komisijas viedokli, Tiesa iepriekš 14. punktā minētajā spriedumā lietā Zviedrija/Komisija (44. punkts) ir apstiprinājusi, ka pienākums iegūt dalībvalsts “iepriekšēju piekrišanu”, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā, būtu nevajadzīga norma, ja iestāde, neskatoties uz dalībvalsts, kas izdevusi dokumentu, tieši izteiktu iebildumu izsniegt dokumentu un pat nesāņemot nekādu minētās dalībvalsts piekrišanu, varētu izsniegt attiecīgo dokumentu. Šādai prasībai nebūtu praktiska pielietojuma, ja vajadzība saņemt iepriekšēju atļauju gala rezultātā būtu atkarīga no iestādes, kuras rīcībā dokuments atrodas, diskrecionārās varas. Saskaņā ar šī sprieduma 45. un 46. punktu piekrišana juridiski atšķiras no atzinuma un tiesības uz apspriešanos dalībvalstīm jau ļoti plaši ir paredzētas saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktu.
- 60 Iepriekš 14. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija 47. punktā Tiesa ir uzsvērusi, ka atšķirībā no Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punkta ar šīs regulas 4. panta 5. punktu dalībvalstij tiek dota iespēja, kuru attiecīgā gadījumā izmantojot, dalībvalsts iepriekšēja piekrišana kļūst par obligātu priekšnosacījumu attiecīgā dokumenta izsniegšanai nākotnē.
- 61 No procesuālā viedokļa saskaņā ar iepriekš 14. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija 87. punktu dalībvalstij, kas iebilst pret dokumenta izsniegšanu, ir jāpamato šis iebildums saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem. No šī sprieduma 45.–47. un 76. punkta izriet, ka, ja pastāv pienācīgi motivēts iebildums, Komisija nedrīkst izsniegt attiecīgo dokumentu.
- 62 Komisija dalībvalsts izteiktos iebildumus pret dokumenta izsniegšanu var neņemt vērā, un tai ir jāveic savs vērtējums, ja šis iebildums nav nekādi pamatots vai ja sniegtais pamatojums neatsaucas uz Regulā Nr. 1049/2001 minētajiem izņēmumiem (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 88. punkts).

- 63 Saskaņā ar iepriekš 14. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija 89. punktu Komisijai savā lēmumā, ar ko tiek atteikta piekļuve dokumentam, ir pienākums minēt dalībvalsts norādītos iemeslus, kādēļ ir piemērojams kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem.
- 64 Komisija apgalvo, ka tā ir izpildījusi savus pienākumus saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, kā Tiesa to interpretējusi iepriekš 14. punktā minētajā spriedumā lietā Zviedrija/Komisija. Būtībā apspriešanās ar Vācijas iestādēm bija notikusi, tās iebilda pret Vācijas kanclera vēstules izsniegšanu un pamatoja savu nostāju, atsaucoties uz izņēmumiem, kas paredzēti minētās regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā un šī panta 3. punkta otrajā daļā. Komisija pēc tam izvērtēja, vai Vācijas iestādes *prima facie* ir pamatoti atsaukušās uz izņēmumiem, un, konstatējusi, ka tas tā bija, minēja šos iemeslus, lai pamatotu savu lēmumu, ar kuru tiek atteikta piekļuve dokumentam.
- 65 Saskaņā ar Komisijas viedokli, ja kāda dalībvalsts izsaka savus iebildumus, kontrole, kas Komisijai jāveic, aprobežojas ar pārbaudi, ka šis iebildums *prima facie* ir balstīts uz Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem un ka šie izņēmumi nav izvirzīti acīmredzami neatbilstoši. Izņēmums būtu acīmredzami neatbilstošs, ja dalībvalsts, lai atteiktu piekļuvi dokumentam, atsauktos uz tādu dokumentu, kurš nepārprotami neietilpst izņēmumu piemērojamības jomā, kā to interpretējusi Savienības tiesa.
- 66 Tiesas kontroles apjomam attiecībā uz apstrīdētā lēmuma tiesiskumu arī būtu jāaprobežojas ar pārbaudi, vai Komisija ir pienācīgi izvērtējusi, ka atsauce uz piemērojamiem izņēmumiem nav acīmredzami neatbilstoša.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 67 Ir jāatgādina, kā tas arī izriet no tās preambulas ceturttā apsvēruma un 1. panta, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt iestādes rīcībā esošajiem dokumentiem. Saskaņā ar minētās regulas 2. panta 3. punktu šīs tiesības attiecas ne tikai uz iestāžu izdotajiem dokumentiem, bet arī tiem, kas saņemti no trešajām personām, tostarp dalībvalstīm, kā precizēts šīs pašas regulas 3. panta b) apakšpunktā.
- 68 Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā ir paredzēti izņēmumi no tiesībām piekļūt dokumentiem. Šī panta 5. punktā ir noteikts, ka dalībvalsts var lūgt iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.
- 69 Šajā gadījumā Vācijas Federatīvā Republika izmantoja iespēju, kas tai dota saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, un lūdza Komisijai neizsniegt Vācijas kanclera vēstuli. Tā savus iebildumus pamatoja ar minētās regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar starptautiskajām attiecībām un dalībvalsts ekonomikas politiku, kā arī ar minētās regulas 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu saistībā ar Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību. Sekojoši Komisija apstrīdētajā lēmumā atteikumu piekļūt Vācijas kanclera vēstulei pamatoja ar Vācijas iestāžu izteiktajiem iebildumiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu.
- 70 Tādējādi ir jāizpēta iebildumu, kurus Vācijas iestādes izteikušas saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, apjoms.

- 71 Šajā ziņā ir jānorāda, kā arī izriet no iepriekš 14. punktā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija (81. punkts), ka šī ir procesuāla norma, jo tā ir veltīta Savienības lēmumu pieņemšanas procesam.
- 72 Atšķirībā no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punkta, kurš gadījumā, ja tas ir trešo personu izdots dokuments, šīm personām piešķir vienīgi tiesības apspriesties, šī panta 5. punktā dalībvalsts iepriekšēja piekrišana ir noteikta kā nepieciešams nosacījums tās izdota dokumenta izsniegšanai, ja attiecīgā dalībvalsts tā vēlas. Šādā gadījumā iestāde, kura nav saņēmusi attiecīgās dalībvalsts piekrišanu, nevar izsniegt attiecīgo dokumentu (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 44. punkts). Šajā gadījumā Komisijas lēmums saistībā ar pieteikumu par piekļuvi attiecīgajam dokumentam ir atkarīgs no dalībvalsts lēmuma, ko tā pieņēmusi apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procesa ietvaros.
- 73 Tomēr saskaņā ar iepriekš 14. punktā minēto spriedumu lietā Zviedrija/Komisija (58. punkts) Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts nepiešķir attiecīgajai dalībvalstij vispārīgas un beznosacījuma veto tiesības diskrecionāri un, nenorādot pamatojumu, iebilst pret jebkāda iestādes rīcībā esoša dokumenta izsniegšanu tikai tādēļ, ka šo dokumentu ir izdevusi šī dalībvalsts.
- 74 Saskaņā ar iepriekš 14. punktā minēto spriedumu lietā Zviedrija/Komisija (76. punkts) pilnvaru izmantošana, kuras ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu piešķirtas attiecīgajai dalībvalstij, ir ierobežota ar šī paša panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem un dalībvalstij šajā sakarā ir tikai tiesības uz dalību Savienības lēmumu pieņemšanā. Attiecīgās dalībvalsts iepriekšēja piekrišana, kas minēta šīs regulas 4. panta 5. punktā, nav pielīdzināma diskrecionārām veto tiesībām, bet gan tikai sava veida apstiprinājumam, ka nepastāv pamatojums šīs pašas regulas 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem. Lēmumu pieņemšanas procedūrā, kāda tā noteikta Regulas Nr. 1409/2001 4. panta 5. punktā, ir paredzēts, ka attiecīgajai iestādei un dalībvalstij ir jāatsaucas uz šīs regulas 4. panta 1.–3. punktā noteiktajiem

materiāltiesiskajiem izņēmumiem (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā *Zviedrija/Komisija*, 83. punkts).

- 75 Tāpat ir jānorāda, ka šādu Kopienu tiesību normu īstenošana ir uzticēta kopīgi iestādei un dalībvalstij, kura ir izmantojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā paredzēto iespēju. Attiecīgā lēmuma pieņemšanas procesa ietvaros, kurā piedalās attiecīgā iestāde un dalībvalsts un kura mērķis ir noteikt, vai saskaņā ar minētās regulas 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem ir jāatsaka piekļuve dokumentam, gan iestādei, gan dalībvalstij ir jāievēro EKL 10. pantā paredzētais un Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 15. apsvērumā atgādinātais lojālās sadarbības princips (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā *Zviedrija/Komisija*, 85. punkts).
- 76 Pēc tam attiecīgajai dalībvalstij, kura šī dialoga noslēgumā iebilst pret attiecīgā dokumenta izsniegšanu, ir jāpamato šis iebildums saskaņā ar minētajiem izņēmumiem (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā *Zviedrija/Komisija*, 87. punkts).
- 77 No tā izriet, ka ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu dalībvalstij tiek ļauts iebilst pret tās izdotu dokumentu izsniegšanu, tikai pamatojoties uz materiāltiesiskajiem izņēmumiem, kas paredzēti šī panta 1.–3. punktā, un savu nostāju šajā sakarā pienācīgi pamatojot (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā *Zviedrija/Komisija*, 87. un 99. pants).
- 78 Šajā gadījumā, runājot par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta piemērošanas jomu attiecībā uz Komisiju, ir jāatgādina, kā arī Tiesa ir nospriedusi iepriekš 14. punktā minētā sprieduma lietā *Zviedrija/Komisija* 94. punktā, ka attiecībā uz pieprasījuma iesniedzēju attiecīgās dalībvalsts ieviešanas neietekmē tā iestādes dokumenta Savienības līmeņa raksturu, kuru iestāde vēlāk nosūtījusi, atbildot uz tajā iesniegto lūgumu piekļūt tās rīcībā esošajam dokumentam. Šis aspekts kļūst vēl svarīgāks, ja

šāds lēmums balstās vienīgi uz dalībvalsts veikto minēto materiāltiesisko izņēmumu piemērojamības pārbaudi.

- 79 Komisija, kas ir lēmuma atteikt piekļuvi dokumentiem izdevēja, ir atbildīga par tā tiesiskumu. Pirms atteikt piekļuvi dokumentam, kuru izdevusi kāda dalībvalsts, Komisijai ir jāpārbauda, vai dalībvalsts iebildumi ir pamatoti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem un vai tā ir pienācīgi pamatojusi savu nostāju šajā ziņā.
- 80 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka materiāltiesisko izņēmumu piemērojamības pārbaudei ir jāizriet no Savienības iestādes lēmuma pamatojuma (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 1999. gada 19. jūlija spriedumu lietā T-14/98 *Hautala/Padome*, *Recueil*, II-2489. lpp., 67. punkts; 2000. gada 6. aprīļa spriedumu lietā T-188/98 *Kuijer/Padome*, *Recueil*, II-1959. lpp., 38. punkts, un 2005. gada 13. aprīļa spriedumu lietā T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation/Komisija*, Krājums, II-1121. lpp., 69. punkts). Ja lēmums atteikt piekļuvi ir balstīts vienīgi uz attiecīgās dalībvalsts veikto pārbaudi saistībā ar minēto izņēmumu piemērojamību, to piemērošana gala rezultātā ir balstīta uz šīs dalībvalsts argumentāciju. No tā izriet, ka minētās dalībvalsts argumentācijai ir jāizriet no Savienības iestādes lēmuma pamatojuma.
- 81 Tiktāl, ciktāl Komisija neiebilst pret attiecīgā dokumenta izsniegšanu un savā lēmumā norāda dalībvalsts izvirzītos iemeslus, tie ir šīs dalībvalsts izvirzītie un minētajā lēmumā iekļautie iemesli, kuri jāizvērtē Savienības tiesai.
- 82 Tā kā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības iestādes lēmuma pamatojumam skaidri un nepārprotami ir jāatspoguļo iestādes — akta autores — argumentācija (skat. Tiesas 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā C-266/05 P *Sison/Padome*, Krājums, I-1233. lpp., 80. punkts un tajā minētā judikatūra), ir jānorāda, ka iemesliem,

kurus attiecīgā dalībvalsts izvirzījusi sava saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu iesniegtā pieteikuma ietvaros, jābūt tādiem, kas atbilst EKL 253. panta prasībām, kā tas interpretēts judikatūrā, kas attiecas uz tiesībām piekļūt dokumentiem saskaņā ar šo pašu regulu. Attiecīgās dalībvalsts pamatojumam jāļauj lūguma iesniedzējam saprast atteikuma iemeslus un kompetentajai tiesai vajadzības gadījumā veikt tai uzticēto kontroli (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 89. punkts).

83 Tiesa jau ir nospriedusi, ka Komisija dalībvalsts iebildumus pret tās izdota dokumenta izsniegšanu var neņemt vērā, ja izvirzītais iebildums nav nekādi pamatots vai ja sniegtais pamatojums neatsaucas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem (iepriekš 14. punktā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 88. punkts). Lēmuma atteikt piekļuvi pieņemšanas procedūrā Komisijai jāpārlicinās par to, ka šāds pamatojums pastāv, un jāatsaucas uz to savā gala rezultātā pieņemtajā lēmumā (iepriekš 14. pantā minētais spriedums lietā Zviedrija/Komisija, 99. punkts).

84 Izskatāmās lietas izvērtēšanas ietvaros ir jānorāda, ka nav nepieciešams apskatīt jautājumu par to, vai Komisijai papildus tīri formālai pārbaudei saistībā ar to, vai dalībvalsts atteikums piekļuvei ir pamatots un vai ir norādīti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētie izņēmumi, ir pienākums veikt *prima facie* pārbaudi vai arī pilnu dalībvalsts izvirzīto iebildumu pārbaudi.

85 Saistībā ar dalībvalsts izdota dokumenta izsniegšanu vai atteikumu piekļūt šādam dokumentam bez šīs dalībvalsts iepriekšējas piekrišanas var izšķirt divu līmeņu kontroli attiecībā uz šādas dokumenta izsniegšanas vai piekļuves atteikuma tiesiskumu, proti, kontroli, ko Komisijai ir tiesības veikt attiecībā uz iebildumiem, ko dalībvalsts

izteikusi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, un kontroli, ko ir tiesības veikt Savienības tiesai saistībā ar Komisijas galējo lēmumu piešķirt vai atteikt piekļuvi.

⁸⁶ Šajā gadījumā runa ir par tādu Komisijas lēmumu par atteikumu, kas nav pretrunā attiecīgās dalībvalsts izvirzīto iebildumu pamatojumam, bet kurš ir balstīts uz šiem pamatojumiem un kura sekas ir tādas, ka attiecīgais dokuments netiek izsniegts. Jautājums, kas šajā gadījumā ir jāizvērtē, līdz ar to neattiecas uz to, kāda veida pārbaudi Komisijai bija tiesības veikt saistībā ar dalībvalsts izteiktajiem iebildumiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu. Tā kā apstrīdētais lēmums atbilst attiecīgās dalībvalsts lūgumam, jautājums par to, vai Komisijai bija tiesības veikt dalībvalsts izteikto iebildumu *prima facie* pārbaudi vai arī pilnu pārbaudi, šajā gadījumā nav būtisks. Šo jautājumu būtu nepieciešams izvērtēt tādā gadījumā, ja Komisijas lēmums neatbilstu dalībvalsts lūgumam. Ja Komisijas lēmums saistībā ar dalībvalsts izdota dokumenta izsniegšanu atbilst attiecīgās dalībvalsts lūgumam saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, šajā gadījumā veicamā pārbaude būtu tā, ko Savienības tiesai ir tiesības veikt saistībā ar Komisijas lēmumu atteikt piekļuvi attiecīgajam dokumentam.

⁸⁷ Saistībā ar šāda lēmuma par atteikumu tiesiskuma pārbaudi tiesā no iepriekš 14. pantā minētā sprieduma lietā Zviedrija/Komisija 94. punkta izriet, ka Savienības tiesas kompetencē pēc pieprasījuma iesniedzēja, kuram attiecīgā iestāde ir atteikusi piekļuvi, lūguma ir pārbaudīt, vai minēto atteikumu varēja pamatot ar Regulas Nr. 1049/2001 4. punkta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem neatkarīgi no tā, vai šis atteikums balstīts uz šo izņēmumu vērtējumu, ko veikusi iestāde pati vai attiecīgā dalībvalsts. No tā izriet, ka pretēji tam, ko norādījusi Komisija, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, Savienības tiesas pārbaude neaprobežojas tikai ar

prima facie pārbaudi. Līdz ar to šīs tiesību normas piemērošana netraucē veikt Komisijas lēmuma par atteikumu pilnu pārbaudi, kurā tostarp jābūt ievērotam pienākumam norādīt pamatojumu un kuram jābūt balstītam uz attiecīgās dalībvalsts faktisku Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu piemērojamības novērtējumu.

- 88 Fakts, ka Savienības tiesa veic pilnu šajā lietā aplūkoto materiāltiesisko izņēmumu piemērojamības pārbaudi, nenozīmē obligāti to, ka Komisijai ir vai nav tiesības veikt pilnu pārbaudi saistībā ar iebildumiem, ko dalībvalsts izteikusi saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu. Pat ja Komisija ir atteikusi piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam pēc tam, kad tā, pamatojoties uz *prima facie* pārbaudi, konstatējusi, ka saskaņā ar tās viedokli šīs dalībvalsts norādītie iebildumu iemesli nav izvirzīti acīmredzami neatbilstošā veidā, Savienības tiesas pārbaude, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta piemērojamību, neaprobežojas tikai ar šī panta 1.–3. punktā minēto materiāltiesisko izņēmumu *prima facie* pārbaudi, jo Savienības tiesa šo izņēmumu piemērojamību pārbauda, pamatojoties uz attiecīgās dalībvalsts veikto vērtējumu pēc būtības.

Par pirmo pamatu, kas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešā un ceturtnā ievilkuma pārkāpuma

- 89 Šo pamatu var iedalīt divās daļās, kuras ir jāapskata kopā. Tas ir saistīts ar tādiem izņēmumiem no tiesībām piekļūt dokumentiem, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar starptautiskajām attiecībām un dalībvalsts ekonomikas politiku.

Lietas dalībnieku argumenti

- 90 Runājot, pirmkārt, par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu no tiesībām piekļūt dokumentiem, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar starptautiskajām attiecībām, prasītāja apgalvo, ka šī tiesību norma nav piemērojama Savienības iekšējām attiecībām. Starptautiskās attiecības ir tikai tās attiecības, kas pastāv starp Savienības iestādēm un trešajām valstīm vai starptautiskajām organizācijām.
- 91 Apstrīdētajā lēmumā Komisija esot atsaukusies vienīgi uz attiecībām starp Vācijas Federatīvo Republiku, Savienības iestādēm un citām dalībvalstīm. Līdz ar to Komisija, piemērojot attiecīgo tiesību normu, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 92 Runājot, otrkārt, par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta ceturtajā ievilkumā paredzēto izņēmumu no tiesībām piekļūt dokumentiem, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar dalībvalsts ekonomikas politiku, Komisija apstrīdētajā lēmumā esot norādījusi vienīgi to, ka attiecīgais dokuments skar slepenu paziņojumu, kas izdots vienīgi iekšējai lietošanai, un ka tā izsniegšana apdraudētu Vācijas Federatīvās Republikas un citu dalībvalstu ekonomikas politiku. Tā nav minējusi nevienu papildu iemeslu.
- 93 Saskaņā ar prasītājas viedokli faktu, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums ir tik īss, varētu attaisnot, ja Vācijas kanclera vēstule patiešām būtu slepena. Prasītāja uzsver, ka jautājums tād ir par to, vai Vācijas kanclera vēstule ir vai nav slepena. Prasītājai ir grūti noticēt, ka šajā vēstulē varētu būtu iekļauta tik slepena informācija, lai gan prasītāja atgādina, ka ar vēstuli tā nav iepazinusies. Komisijai ir pienākums pierādīt, ka Vācijas kanclera vēstule ir slepena.

- 94 Savos apsvērumos par Somijas Republikas iestāšanās rakstu prasītāja piebilst, ka tas vēl jo vairāk ir tā, jo, kopš Komisija saņēma šajā dokumentā ietverto informāciju, ir pagājis daudz laika. Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu vajadzēja pārdomāt patiesos iemeslus, kādēļ netika izsniegta Vācijas kanclera vēstule.
- 95 Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, vienīgi procesa dalībniekam var tikt piešķirta plaša rīcības brīvība. Turklāt šādas rīcības brīvības īstenošanu kontrolē Savienības tiesa. Šajā gadījumā lēmumu pieņēma trešā persona procesā, proti, dalībvalsts, kuras īstenotā rīcības brīvība nav pakļauta tiesas kontrolei. Šai dalībvalstij tāpat nepiemīt plaša rīcības brīvība, bet tās pilnvaru īstenošana ir ierobežota ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem.
- 96 Dānijas Karaliste apgalvo, ka Komisija saistībā ar apstrīdēto lēmumu nav ievērojusi tai uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu.
- 97 Pretēji tam, ko apgalvojusi Komisija, Somijas Republika piebilst, ka prasītājam nav jāpierāda, ka attiecīgais izņēmums nav piemērojams attiecīgajam dokumentam, jo tai nav pietiekošas informācijas par šī dokumenta saturu.
- 98 Saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktā noteikto izņēmumu no tiesībām piekļūt dokumentiem piemērošanu *ratione temporis* Somijas Republika, kuru atbalsta prasītāja, Dānijas Karaliste un Zviedrijas Karaliste, uzsver, ka šī tiesību norma ir nedalāmi saistīta ar šī paša panta 1.–3. punkta tiesību normām.

- 99 Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums no tiesībām piekļūt dokumentiem nav piemērojams tādēļ, ka šajā lietā aplūkotajām attiecībām nepiemīt starptautisks raksturs.
- 100 Komisija nepiekrīt prasītājas un personu, kas iestājušas lietā, argumentācijai.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 101 Šī pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka Komisija savu atteikumu piešķirt piekļuvi Vācijas kanclera vēstulei nevarēja likumīgi pamatot ar iebildumiem, ko Vācijas iestādes izteikušas saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, balstoties uz minētās regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar starptautiskajām attiecībām un dalībvalsts ekonomikas politiku.
- 102 Vispirms, ņemot vērā apsvērumus saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretāciju (skat. šī sprieduma 67.–88. punktu), ir jāizvērtē iebildums, kas izriet no minētās regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta ceturtajā ievilkumā paredzētā izņēmuma, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar dalībvalsts ekonomikas politiku.
- 103 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šajā gadījumā, kurā Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu ir atteikusi piešķirt piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto izņēmumu, kas attiecas uz sabiedrības interesēm, piemērošana ir atkarīga no dalībvalsts un nevis Komisijas faktiskā vērtējuma.

104 Saistībā ar apjomu, kādā Savienības tiesai jāpārbauda šāda lēmuma tiesiskums, ir jānorāda, ka Tiesa attiecībā uz situāciju, kurā iestāde piemēro kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem ārpus minētās regulas 4. panta 5. punkta piemērojamības jomas, jau ir nospriedusi, ka šādai iestādei ir jāatzīst plaša rīcības brīvība, nosakot, vai ar minēto izņēmumu jomām saistīto dokumentu izsniegšana varētu sabiedrības interesēm. Tiesa šādu rīcības brīvību ir pamatojusi ar faktu, ka šāds lēmums atteikt piekļuvi ir komplekss un delikāts, kas pieprasa zināma līmeņa piesardzību, un ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktie kritēriji ir ļoti vispārīgi (iepriekš 82. punktā minētais spriedums lietā *Sison*/Padome, 34.–36. punkts).

105 Šis pamatojums tāpat ir derīgs, ja tādā gadījumā, kad Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu atsaka piešķirt piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam, minētās regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto materiāltiesisko izņēmumu piemērošanas pamatā ir dalībvalsts vērtējums. Šajā ziņā ir jāpiebilst, ka jautājuma, vai dokumenta izsniegšana kaitē ar šādiem materiāltiesiskiem izņēmumiem aizsargātām sabiedrības interesēm, vērtējums varētu skart šīs dalībvalsts politisko atbildību (pēc analogijas skat. iepriekš 80. punktā minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *Hautala*/Padome, 71. punkts, un 2002. gada 7. februāra spriedumu lietā T-211/00, *Recueil*, II-485. lpp., 53. punkts). Šādā gadījumā attiecīgajai dalībvalstij tieši tāpat kā iestādei ir jāatzīst plaša rīcības brīvība.

106 No tā izriet, ka šajā gadījumā Vācijas Federatīvajai Republikai ir jāatzīst plaša rīcības brīvība, nosakot, vai ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta ceturtajā ievilkumā paredzēto izņēmumu jomām saistīto dokumentu izpaušana varētu kaitēt sabiedrības interesēm.

- 107 Līdz ar to Savienības tiesas kontrole ir jāattiecina tikai uz to, ka tiek pārbaudīts, vai ir ievēroti procesuālie un pamatojuma noteikumi, tiek izvērtēta faktu saturiskā precizitāte, kā arī tas, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda faktu novērtējumā un pilnvaru nepareiza izmantošana (šajā ziņā skat. iepriekš 82. punktā minēto spriedumu lietā *Sison/Padome*, 34. un 64. punkts).
- 108 Runājot par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta ceturtajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar dalībvalsts ekonomikas politiku, prasītāja apstrīd, pirmkārt, ka apstrīdētais lēmums būtu pietiekami pamatots tiktāl, ciktāl tas attiecas uz šo izņēmumu, apgalvojot, ka Komisija tikai īsumā ir norādījusi uz to, ka Vācijas kanclera vēstulē ietvertais paziņojums ir slepens, neminot nevienu papildu iemeslu, un, otrkārt, ka šis izņēmums ir piemērojams šajā gadījumā. Arī Dānijas Karaliste apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi tai uzlikto pienākumu norādīt pamatojumu.
- 109 Pirmkārt, saistībā ar apstrīdētā lēmuma pamatojumu no pastāvīgās judikatūras izriet, ka saskaņā ar EKL 253. pantu šis pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā akta būtībai un tam nepārprotami un viennozīmīgi jāatspoguļo iestādes — akta autores — argumentācija, lai ļautu ieinteresētajām personām noskaidrot veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentajai tiesai īstenot kontroli. Pamatojuma prasība jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto iemeslu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojums precizētu visus atbilstošos faktiskos un tiesiskos apstākļus, jo jautājums, vai akta pamatojumā izpildītas EKL 253. panta prasības, jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. iepriekš 82. punktā minēto spriedumu lietā *Sison/Padome*, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 110 Lēmuma atteikt piekļuvi dokumentam saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. punktā paredzēto izņēmumu ietvaros pamatojumam ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kādā veidā piekļuve šim dokumentam var konkrēti un reāli kaitēt interesēm, ko aizsargā šis izņēmums (Tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P *Zviedrija un Turco/Padome*, Krājums, I-4723. lpp., 49. punkts, un Pirmās instances tiesas 2009. gada 11. marta spriedums lietā T-121/05 *Borax Europe/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 37. punkts.).
- 111 Tomēr var nebūt iespējams norādīt iemeslus, kas pamato konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz dokumentu, neizpaužot šī dokumenta saturu un attiecīgi neatņemot izņēmumam tā pamatmērķi (skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 26. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-110/03, T-150/03 un T-405/03 *Sison/Padome*, Krājums, II-1429. lpp., 60. punkts un tajā minētā judikatūra). Pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, šis judikatūras piemērošana nenozīmē, ka šajā gadījumā runa ir par slepenu dokumentu Regulas Nr. 1049/2001 9. panta nozīmē (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 5. marta spriedumu lietā T-105/95 *WWF UK/Komisija*, *Recueil*, II-313. lpp., 65. punkts; 2007. gada 25. aprīļa spriedumu lietā T-264/04 *WWF European Policy Programme/Padome*, Krājums, II-911. lpp., 37. punkts, un 2008. gada 30. janvāra spriedumu lietā T-380/04 *Terezakis/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 71. punkts).
- 112 Patiesībā, kā Tiesa jau ir nospriedusi, nepieciešamība neatsaukties uz elementiem, kas tādējādi netieši varētu kaitēt interesēm, kuras aizsargā šie izņēmumi, ir tostarp uzsvērts Regulas Nr. 1049/2001 11. panta 2. punktā (iepriekš 82. punktā minētais spriedums lietā *Sison/Padome*, 83. punkts). Šī tiesību norma paredz, ka, ja dokuments, vienalga, vai tas būtu vai nebūtu slepens minētās regulas 9. panta nozīmē, tiek ietverts iestādes reģistrā, ierakstu reģistrā izdara tā, lai nekaitētu šīs pašas regulas 4. pantā minēto interešu aizsardzībai.
- 113 Šajā gadījumā Komisija, lai pieņemtu lēmumu atteikt piekļuvi Vācijas kanclera vēstulei saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta ceturtajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, ir pamatojusies uz faktu, ka šīs vēstules izsniegšana

varētu kaitēt sabiedrības interesēm saistībā ar Vācijas Federatīvās Republikas ekonomikas politiku. Saskaņā ar Vācijas iestāžu pamatojumu, kas minēts apstrīdētajā lēmumā, šī Vācijas kanclera vēstule bija saistīta ar slepenu paziņojumu, kas domāts vienīgi iekšējai lietošanai. Šī vēstule attiecās uz slepenu jautājumu saistībā ar Vācijas Federatīvās Republikas un citu dalībvalstu ekonomikas politiku. Šīs vēstules izsniegšana kaitētu slepenībai un apdraudētu Vācijas Federatīvās Republikas un citu dalībvalstu ekonomikas politiku (skat. šī sprieduma 24. punktu).

- 114 Šis apstrīdētā lēmuma pamatojums, lai arī cik īss tas nebūtu, joprojām ir adekvāts, ņemot vērā lietas kontekstu, un ir pietiekams, lai ļautu prasītājam novērtēt piekļuves attiecīgajam dokumentam atteikuma iemeslus un Savienības tiesai īstenot tās veicamo tiesiskuma pārbaudi.
- 115 Patiesībā ir jānorāda, ka prasītāja ir labi iepazinusies ar lietas kontekstu.
- 116 Pirmkārt, prasītājam bija zināms Komisijas 2000. gada 19. aprīļa labvēlīgais atzinums attiecībā uz šajā lietā aplūkotā rūpnieciskā projekta īstenošanu *Mühlenberger Loch* teritorijā, kas saskaņā ar Direktīvu 92/43 ir aizsargājama teritorija. Šajā projektā ietilpa sabiedrības D rūpnīcas paplašināšana *Airbus A3XX* montāžas pabeigšanai. 2000. gada 19. aprīļa atzinumā Komisija it īpaši bija izvērtējusi sevišķi svarīgās sabiedrības intereses atbilstoši Direktīvas 92/43 6. panta 4. punktam, uz kurām Vācijas iestādes bija atsaukušās, lai īstenotu minēto projektu, proti, uz tādiem ekonomiskiem un sociāliem apsvērumiem kā minētā projekta lielā ekonomiskā nozīme Hamburgas pilsētai, Vācijas ziemeļiem un Eiropas aeronautikas nozarei, neņemot vērā negatīvo vērtējumu saistībā ar projekta ietekmi uz teritoriju un citu risinājumu trūkumu. Ņemot vērā šis

sevišķi svarīgās sabiedrības intereses, Komisija savā atzinumā noteica, ka projekta negatīvās sekas bija attaisnotas.

- 117 Otrkārt, Komisija apstrīdētā lēmuma pielikumā prasītājai izsniedza visus Vācijas iestāžu izdotos dokumentus, kurus prasītāja tai bija lūgusi, izņemot Vācijas kanclera vēstuli.
- 118 Šādā kontekstā, norādot, ka Komisijas priekšsēdētājam adresētā Vācijas kanclera vēstule bija saistīta ar slepenu paziņojumu, kura izpaušana apdraudētu Vācijas Federatīvās Republikas un citu dalībvalstu ekonomikas politiku, apstrīdētā lēmuma pamatojums skaidri parāda, kāpēc saskaņā ar Komisijas viedokli piekļuve šim dokumentam var konkrēti un reāli kaitēt interesēm, ko aizsargā attiecīgais izņēmums. Papildu informācijas minēšana, proti, atsauce uz konkrēto paziņojumu, kas ietverts attiecīgajā dokumentā, būtu varējusi atņemt minētajam izņēmumam tā mērķi (šajā ziņā skat. iepriekš 111. punktā minēto 2005. gada 26. aprīļa spriedumu lietā *Sison/Padome*, 62. punkts).
- 119 No tā izriet, ka Komisija nav pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu.
- 120 Turklāt saistībā ar attiecīgā izņēmuma piemērošanu ir jāpārbauda, vai vērtējums, saskaņā ar kuru Vācijas kanclera vēstules izsniegšana varētu kaitēt sabiedrības interesēm saistībā ar Vācijas Federatīvās Republikas ekonomikas politiku, ir balstīts uz Vācijas iestāžu acīmredzamu kļūdu.

- 121 Tā kā ar izņēmumiem attiecībā uz piekļuvi dokumentiem tiek izdarīta atkāpe no principa par iespējami plašāku publisku pieeju dokumentiem, tie ir jāinterpretē un jāpiemēro šaurā nozīmē (skat. iepriekš 82. pantā minēto 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā *Sison/Padome*, 63. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 122 Pirms iebilst pret prasītājas pieprasīto dokumentu izsniegšanu, Vācijas iestādēm bija jāizvērtē, vai, ņemot vērā to rīcībā esošo informāciju, šāda dokumentu izsniegšana varēja faktiski kaitēt kādam no sabiedrības interešu, ko aizsargā izņēmumi, ļaujot atteikt piekļuvi, aspektiem. Lai piemērotu šos izņēmumus, sabiedrības interešu apdraudējuma riskam tādējādi ir jābūt nevis tikai iespējamam, bet gan saprātīgi paredzamam (skat. iepriekš 105. punktā minēto spriedumu lietā *Kuijer/Padome*, 55. un 56. punkts, un iepriekš 111. punktā minēto spriedumu lietā *WWF European Policy Programme/Padome*, 39. punkts). Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai pārbaudei, kas nepieciešama, lai izskatītu pieteikumu saistībā ar piekļuvi dokumentiem, ir jābūt konkrētai (skat. iepriekš 80. punktā minēto spriedumu lietā *Verein für Konsumenteninformation/Komisija*, 69. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt šī konkrētā pārbaude ir jāveic attiecībā uz katru pieteikumā paredzēto dokumentu. No Regulas Nr. 1049/2001 izriet, ka visi tās 4. panta 1.–3. punktā minētie izņēmumi ir atzīti par tādiem, kam ir jāattiecas uz “dokumentu” (iepriekš 80. punktā minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Verein für Konsumenteninformation/Komisija*, 70. punkts, un 2006. gada 6. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-391/03 un T-70/04 *Franchet* un *Byk/Komisija*, Krājums, II-2023. lpp., 116. punkts).
- 123 Šajā gadījumā, pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka prasītājas pieteikums saistībā ar piekļuvi dokumentiem tika izskatīts, pārbaudot katru šajā pieteikumā pieprasīto dokumentu. Tā kā Vācijas iestādes neiebilda pret astoņu dokumentu, kurus izdevušas Hamburgas pilsēta un Vācijas Federatīvā Republika un kuri individuāli uzskaitīti apstrīdētajā lēmumā, izsniegšanu, bet iebilda tikai pret Vācijas kanclera vēstules izsniegšanu — šajā ziņā norādot konkrētus iemeslus, Komisija piešķīra piekļuvi šiem astoņiem dokumentiem un atteicās izsniegt vienīgi Vācijas kanclera vēstuli (skat. šī sprieduma 22. punktu).

- 124 Otrkārt, Vācijas iestādes nav pieļāvušas acīmredzamu kļūdu vērtējumā, attiecīgā dokumenta konkrētās pārbaudes ietvaros secinot, ka Vācijas kanclera vēstules izsniegšana varētu apdraudēt Vācijas Federatīvās Republikas ekonomikas politikai. Ņemot vērā attiecīgā projekta ekonomisko nozīmi, šāds vērtējums, saskaņā ar kuru šāds risks ir ne tikai iespējams, bet gan saprātīgi paredzams, nav acīmredzama kļūda.
- 125 Pirmkārt, no Vācijas iestāžu sniegtā pamatojuma, kas minēts apstrīdētajā lēmumā, izriet, ka, lai nonāktu pie saviem secinājumiem, tās ir veikušas Vācijas kanclera vēstules konkrētu pārbaudi. Vācijas iestādes, izvirzot savus iebildumus, ir pamatojušās uz īpašo Vācijas kanclera paziņojumu, kas ietverts šajā dokumentā, un nevis tikai uz abstraktiem faktiem, proti, apstākli, ka šī vēstule nāk no tā laika Vācijas kanclera.
- 126 Otrkārt, kā norādījusi Komisija un ko šajā jautājumā prasītāja nav apstrīdējusi, no 2000. gada 19. aprīļa atzinuma pārbaudes izriet, ka ekonomikas politikas apsvērumi bija galvenais faktors, kas saistīts ar šajā lietā aplūkotās teritorijas deklasifikāciju. Komisijas 2000. gada 19. aprīļa atzinums galvenokārt attiecās uz jautājumu, vai atbilstoši Direktīvas 92/43 6. panta 4. punktam šajā gadījumā pastāvēja citas sevišķi svarīgas sabiedrības intereses — kā sabiedrības D rūpnīcas paplašināšanas *Airbus A3XX* montāžas pabeigšanai lielā ekonomiskā nozīme Hamburgas pilsētai, Vācijas ziemeļiem un Eiropas aeronautikas nozarei, kas attaisno šī projekta īstenošanu, neņemot vērā negatīvo vērtējumu saistībā ar projekta ietekmi uz attiecīgo teritoriju un citu risinājumu trūkumu. Prasītāja neapstrīdēja faktu, ka pastāv ekonomikas politikas apsvērumi.
- 127 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka vērtējums, saskaņā ar kuru Vācijas kanclera vēstules izsniegšana varētu kaitēt sabiedrības interesēm saistībā ar Vācijas Federatīvās Republikas ekonomikas politiku, nav balstīts uz Vācijas iestāžu pieļautu acīmredzamu kļūdu.

- 128 Šo secinājumu nevar atspēkot prasītājas arguments, saskaņā ar kuru, ņemot vērā, ka kopš Vācijas kanclera vēstules nosūtīšanas ir pagājis ilgs laiks, atteikumu pieklūt dokumentam vairs nevar pamatot ar šīs vēstules saturu saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu un ka Komisijai bija jāpārskata iemesli, kādēļ šī vēstule netika izsniegta.
- 129 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu attiecīgie izņēmumi ir spēkā tikai tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Tie var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus.
- 130 Šajā gadījumā prasītāja izņēmumu no tiesībām pieklūt dokumentiem saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punkta piemērošanu *ratione temporis* ir minējusi tikai savos apsvērumos par Somijas Republikas iestāšanās rakstu. Prasības pieteikumā nav sniegta argumentācija saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu. Somijas Republika savā iestāšanās rakstā ir norādījusi uz iespējamu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punkta pārkāpumu vienīgi šīs regulas 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētā izņēmuma no tiesībām pieklūt dokumentiem ietvaros saistībā ar Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu. Savos apsvērumos par minēto iestāšanās rakstu prasītāja atbalstīja Somijas Republikas pausto viedokli un ir attiecinājusi to arī uz šajā pamatā minētajiem izņēmumiem.
- 131 Tā kā nosacījumi attiecībā uz prasības un tajā izklāstīto iebildumu pieņemamību ir absolūti, Vispārējā tiesa saskaņā ar tās Reglamenta 113. pantu par tiem var lemt pēc savas ierosmes (šajā ziņā skat. Tiesas 2010. gada 15. aprīļa rīkojumu lietā C-517/08 P *Makhteshim-Agan Holding u.c./Komisija*, Krājumā nav publicēts, 54. punkts, un Pirmās instances tiesas 2009. gada 9. septembra spriedumu lietā T-437/05 *Brink's*

Security Luxembourg/Komisija, Krājumā nav publicēts, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 132 No Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta kopsakarā ar tā 48. panta 2. punktu izriet, ka prasības pieteikumā ir jānorāda strīda priekšmets, kā arī kopsavilkums par izvirzītajiem pamatiem un ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.
- 133 Tas, ka prasītāja tiesvedības laikā Vispārējā tiesā ir uzzinājusi par tiesību apstākli, nenozīmē, ka tas ir tiesību apstāklis, kas kļuvis zināms iztiesāšanas laikā. Tāpat ir nepieciešams, lai prasītāja nebūtu varējusi šo informāciju zināt iepriekš (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 8. marta spriedumu lietā T-340/05 *France Télécom*/Komisija, Krājums, II-573. lpp., 164. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā ir jānorāda, ka no lietas materiāliem neizriet, ka prasītāja nebūtu varējusi uzzināt par iespējamo izņēmumu no piekļuves tiesībām *ratione temporis* piemērošanas pārkāpumu.
- 134 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka prasītājas argumentācija saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu nav pieņemama, jo tas ir jauns pamats, kas pirms tam nebija izvirzīts prasības pieteikumā. Turklāt ir jānorāda, ka šī argumentācija nav pamatu, kas iepriekš tika izvirzīti prasības pieteikumā, papildinājums.
- 135 Pretēji prasītājas un personu, kas iestājušās lietā, apgalvotajam, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punkts nav nedalāmi saistīts ar šī panta 1.–3. punkta noteikumiem. Patiesībā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punkts ir jāpiemēro kopā ar šī panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem no piekļuves tiesībām. Tomēr no

tā nevar secināt, ka tas, ka tiek apgalvots, ka ir noticis daļas no šo tiesību normu pārkāpums, nozīmē apgalvojumu, ka ir noticis visu šo tiesību normu pārkāpums. Iebildums, kas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punkta pārkāpuma, nav cieši saistīts ar prasītājas izvirzītajiem pamatiem, kas izriet no šī panta 1.–3. punkta pārkāpuma. Kaut arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu konkrētā pārbaude ir neatņemams priekšnoteikums, lai izlemtu par attiecīgo izņēmumu piemērošanu *ratione temporis*, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. pants neattiecas uz minēto izņēmumu piemērošanas nosacījumiem, kas paredzēti šī panta 1.–3. punktā, bet gan uz to piemērojamību, kas ir ierobežota laikā.

136 Katrā ziņā ir jānorāda, ka no lietas materiāliem neizriet, ka attiecīgo sabiedrības interešu aizsardzība apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā vairs nebija pamatota, ņemot vērā Vācijas kanclera vēstules saturu. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, lai pamatotu savu argumentāciju saistībā ar iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punkta pārkāpumu, ne prasītāja, ne personas, kas iestājušās lietā, nav izvirzījušas nevienu citu apstākli, piemēram, faktus, kas varētu atspēkot saistībā ar ekonomikas politiku sniegto apsvērumu nozīmi, kā vienīgi to, kas attiecas uz pagājušo laiku.

137 Attiecīgajā vēstulē ir ietverts Vācijas kanclera paziņojums saistībā ar projekta, kurā ietilpst sabiedrības D rūpnīcas paplašināšana *Airbus A3XX* montāžas pabeigšanai *Mühlenberger Loch* teritorijā, kas saskaņā ar Direktīvu 92/43 ir aizsargājama teritorija, īstenošanu. Kā tika konstatēts, ekonomiska rakstura apsvērumi attiecībā uz Hamburgas pilsētu, Vācijas ziemeļiem un Eiropas aeronautikas nozari bija galvenais faktors, kas saistīts ar *Mühlenberger Loch* teritorijas deklasifikāciju. Ņemot vērā Vācijas kanclera vēstulē ietverto paziņojumu, kas tād bija ļoti svarīgs jautājums Vācijas Federatīvās Republikas ekonomikas politikai, aptuveni astoņu gadu ilgais laika posms starp Vācijas kanclera vēstules nosūtīšanu (2000. gada 15. marts) un apstrīdētā lēmuma pieņemšanu (2008. gada 19. jūnijs) ir jāuzskata par tādu, kura laikā attiecīgo

sabiedrības interešu, proti, Vācijas Federatīvās Republikas ekonomikas politikas, aizsardzība bija pamatota.

- 138 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Komisija pēc iebildumu, kurus Vācijas Federatīvā Republika bija iesniegusi atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktam, saņemšanas ir pamatoti atteikusi izsniegt Vācijas kanclera vēstuli, pamatojoties uz šīs pašas regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta ceturtajā ievilkumā minēto izņēmumu, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar dalībvalsts ekonomikas politiku.
- 139 Tādēļ vairs nav jāizskata ne iebildums, kas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešā ievilkuma pārkāpuma saistībā ar tādu izņēmumu piekļūt dokumentiem, kas attiecas uz sabiedrības interesēm saistībā ar starptautiskajām attiecībām, ne arī otrs pamats, kas izriet no minētās regulas 4. panta 3. punkta otrās daļas pārkāpuma saistībā ar izņēmumu, kas attiecas uz lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību.

Par iespējamo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 140 Somijas Republika uzsver, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktu Komisija nav izpildījusi savu pienākumu izvērtēt iespēju piešķirt daļēju piekļuvi attiecīgajam dokumentam. Tā nevarēja vienkārši atsaukties uz attiecīgās dalībvalsts paziņojumu, saskaņā ar kuru minētā dalībvalsts atteikusi piešķirt piekļuvi attiecīgajam dokumentam pilnībā.

- 141 Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu saistībā ar tās argumentācijas pieņemamību, Somijas Republika, kuru atbalsta prasītāja, Dānijas Karaliste un Zviedrijas Karaliste, uzsver, ka minētā argumentācija ir pieņemama, jo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkts ir nedalāmi saistīts ar šī panta 1.–3. punktu.
- 142 Komisija apstrīd Somijas Republikas argumentāciju.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 143 Vispārējā tiesa jebkurā brīdī pēc savas ierosmes var lemt par to, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesas procesam, pie kā pieder personas, kas iestājusies lietā, izvirzītās argumentācijas pieņemamība (šajā ziņā skat. Tiesas 1961. gada 23. februāra spriedumu lietā 30/59 *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg*/Augstā iestāde, *Recueil*, 1. lpp., 37. punkts).
- 144 Ir jākonstatē, ka argumentāciju, kas attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta iespējamo pārkāpumu saistībā ar jautājumu par daļēju piekļuvi attiecīgajam dokumentam, bija izvirzījusi vienīgi Somijas Republika. Prasītāja šādu argumentāciju nav izvirzījusi.
- 145 Šajā ziņā ir jānorāda, ka atbilstoši Tiesas Statūtu 40. panta ceturtajai daļai, kas ir piemērojama Vispārējai tiesai saskaņā ar minēto statūtu 53. pantu, argumenti, kas ietverti pieteikumā par iestāšanos lietā, drīkst tikai atbalstīt viena lietas dalībnieka prasījumus. Turklāt saskaņā ar Reglamenta 116. panta 3. punktu personai, kas iestājas lietā, ir jāpieņem lieta tāda, kāda tā ir iestāšanās laikā. Tomēr, kaut arī šīs tiesību normas neaizliedz personai, kas iestājusies lietā, sniegt argumentus, kuri atšķiras no tiem, ko iesniedzis lietas dalībnieks, kuru šī persona atbalsta, pastāv nosacījums, ka šie argumenti nedrīkst mainīt strīda ietvarus un ka iestāšanās lietā mērķis joprojām

ir atbalstīt konkrētā lietas dalībnieka prasījumus (šajā ziņā skat. iepriekš 143. punktā minēto spriedumu lietā *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg*/Augstā iestāde, 37. punkts, un 80. punktā minēto spriedumu lietā *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, 52. punkts).

¹⁴⁶ Šajā gadījumā tāda strīda, kas radies starp prasītāju un Komisiju, priekšmets ir atcelt apstrīdēto lēmumu. Tas attiecas, no vienas puses, uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta piemērošanas sekām un, no otras puses, uz šīs pašas regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā un ceturtajā ievilkumā un 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu no tiesībām piekļūt dokumentiem iespējamu pārkāpumu. Ne prasības pieteikumā, ne arī iebildumu rakstā nav ietverti fakti par minētās regulas 4. panta 6. punkta iespējamo pārkāpumu. Turklāt prasītāja prasības pieteikumā ir īpaši norādījusi, ka tā neapstrīd apstrīdēto lēmumu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz daļēju piekļuvi. Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta iespējamais pārkāpums pirmo reizi tika izvirzīts Somijas Republikas iestāšanās rakstā.

¹⁴⁷ Pretēji tam, ko apgalvo Somijas Republika, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkts nav nedalāmi saistīts ar šī panta 1.–3. punktu. Būtībā, kaut arī Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu konkrētā pārbaude ir neatņemams priekšnoteikums, lai izlemtu par iespēju piešķirt daļēju piekļuvi attiecīgajam dokumentam (šajā ziņā skat. iepriekš 80. punktā minēto Pirmās instances tiesas spriedumu *Verein für Konsumenteninformation*/Komisija, 73. punkts; 122. punktā minēto spriedumu lietā *Franchet* un *Byk*/Komisija, 117. punkts, un 2010. gada 19. janvāra spriedumu apvienotajās lietās T-355/04 un T-446/04 *Co-Frutta*/Komisija, Krājums, I-1. lpp., 124. punkts), šādas iespējas pārbaude neattiecas uz šī panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu piemērojamības nosacījumiem. Šādas pārbaudes nepieciešamība izriet no samērīguma principa. Patiesībā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta ietvaros ir jāizvērtē, vai izvirzīto mērķi atteikt piekļuvi attiecīgajam dokumentam var sasniegt arī gadījumā, ja netiek izpausti tikai tie fragmenti, kas var apdraudēt aizsargājamās sabiedrības intereses (šajā ziņā skat. Tiesas 2001. gada 6. decembra spriedumu lietā C-353/99 P *Padome/Hautala*, *Recueil*, I-9565. lpp., 27.–29. punkts, un

iepriekš 111. punktā minēto spriedumu *WWF European Policy Programme*/Padome, 50. punkts).

- 148 Līdz ar to Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta piemērojamības nosacījumi ir jāpārbauda atsevišķi un citā analīzes stadijā, nevis tajā, kurā tiek pārbaudīti šī panta 1.–3. punktā paredzētie izņēmumi no tiesībām piekļūt dokumentiem (šajā ziņā skat. iepriekš 111. punktā minēto 2005. gada 26. aprīļa spriedumu lietā *Sison*/Padome, 86.–89. punkts, un iepriekš 111. punktā minēto spriedumu lietā *WWF European Policy Programme*/Padome, 47.–55. punkts). Vienīgi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta iespējamais pārkāpums var izraisīt lēmuma atteikt daļēju piekļuvi atcelšanu.
- 149 No tā izriet, ka Somijas Republikas izvirzītā argumentācija saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta pārkāpumu neattiecas uz strīda priekšmetu, kādu pamata lietas dalībnieki bija noteikuši, un tādējādi maina šī strīda ietvaru. Līdz ar to šī argumentācija ir jānoraida kā nepieņemama.

Par pieteikumu izsniegt attiecīgo dokumentu

Lietas dalībnieku argumenti

- 150 Prasītāja lūdz Vispārējo tiesu saskaņā Reglamenta 66. panta 1. punktu pierādījumu savākšanas pasākumu ietvaros piespriest Komisijai izsniegt Vācijas kanclera vēstuli, lai tiesa varētu izvērtēt tās saturu un noteikt, vai un kādā mērā uz šo vēstuli attiecas Komisijas izvirzītie izņēmumi.

- 151 Komisija un personas, kas iestājušās lietā, nav paudušas savu nostāju par prasītājas lūgumu.

Vispārējās tiesas vērtējums

- 152 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Vispārējā tiesa var atbilstoši lemt par prasību, pamatojoties uz lietas dalībnieku tiesvedības laikā izvirzītajiem prasījumiem, pamatiem un argumentiem.
- 153 Tādējādi prasītājas lūgums saistībā ar to, lai Komisijai tiktu piespriests izsniegt Vācijas kanclera vēstuli, ir noraidāms (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2008. gada 10. septembra spriedumu lietā T-42/05 *Williams/Komisija*, Krājumā nav publicēts, 130. un 131. punkts).
- 154 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, prasība ir jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 155 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam pamata lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Turklāt saskaņā ar šī panta 4. punktu dalībvalstis un iestādes, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

156 Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus saskaņā ar tās prasījumiem. Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) ***IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Dānijas Karaliste, Somijas Republika un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Martins Ribeiro

Wahl

Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 13. janvārī.

[Paraksti]